

ARGEȘ 50

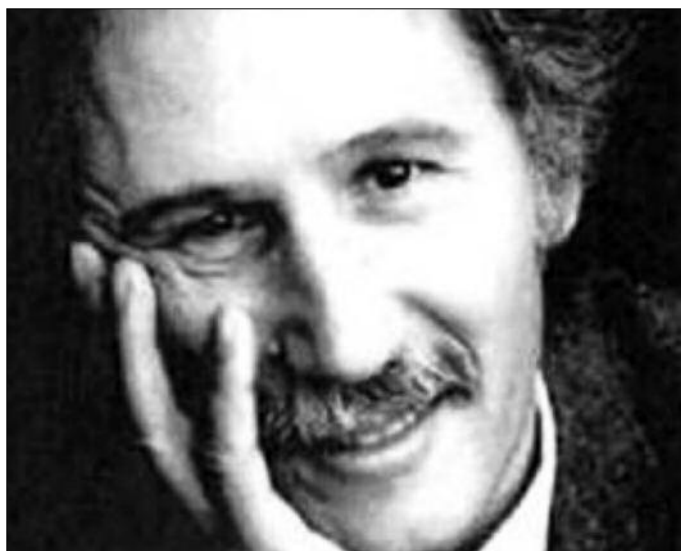
memoria revistei

Nr. 7. Decembrie 2015

Din iunie 2015, revista *Argeș* a intrat în cel de-al 50-lea an al existenței sale. Până la jubileu, ne propunem să marcăm, preț de 12 numere, momente și... schițe din istoria revistei: texte facsimilate, poze cu parfum de epocă, ecouri... Altfel zis, să ne amintim de cei ce-au au trudit o jumătate de veac la ieșirea în lume a publicației care a pus orașul Pitești pe harta culturală a țării. În cei 50 de ani, n-a existat mare scriitor român contemporan care să nu fi publicat aici, după cum cei mai importanți scriitori au fost laureați ai revistei; nu dăm nume, pentru a nu deranja prin fatale omisiuni, nici de colaboratori, nici de redactori, nici de redactori-șefi. Miile de pagini tipărite sub antetul *Argeș* reprezintă implicit un important capitol

de istorie a literaturii române contemporane. De altfel, din revistă s-au născut nenumărate cărți ai căror autori le-au croit inițial aici în rubricile lor. Cu bune și cu faste, cu mai puțin bune, *Argeș* a ajuns la o vârstă venerabilă. Cine ar avea curiozitatea să parcurgă întreaga colecție, ar putea depune mărturie că revista n-a fost niciodată culegere de texte mai mult sau mai puțin valoroase, ci că ea a reprezentat totdeauna un proiect editorial coerent, schimbat pe ici, pe colea, de la o serie la alta... Ajuțați de editor, de finanțator, de eventuali sponsori, sperăm ca în iunie 2016, să sărbătorim la Centrul Cultural Pitești așa cum se cuvine și cum ne place să credem că merităm. (D.A.D.)

*La zece ani
de la moartea poetului*

Mitul Meșterului Manole în poezia lui Nicolae Labiș

Unul dintre poeții remarcabili ai literaturii noastre noi care a fost atras de tema folclorică a Meșterului Manole, este Nicolae Labiș, — poetul care în pragul celor 21 de ani, acum zece ani, a pus la temelie opereii lui neterminate, jertfa dureroasă a vieții sale fragede.

Intre Meșterul lui Nicolae Labiș și prototipul folcloric există multe înrudiri. În legenda populară, după alegerea locului aflat cu ajutorul unui ciobănaș *din fluier doinaș*, meșterul pornește să zidească *minăstire-naltă cum n-a mai fost altă...* Meșterul trebuie să înfrunte însă vicisitudinile naturii, căci: *orice lucră! Noaptea se surpa...* Poetul anonim participă la zbciumul meșterului care... *acolo dormia, / Cu capul pe-o piatră! Pustia s-o bată!* Frământarea crea-toare a lui Manole își găsește o temporară dezlegare în urma unui vis, în care i se dezvăluie necesitatea jertfirii unei ființe vii pentru a domoli astfel stihiiile naturii. Pentru Manole, visul aduce rezolvarea unei grele probleme de creație, dar și începutul unei profunde drame omenestii. Când a doua zi își zărește soția venind, Manole imploră aceleași forțe ale naturii — care fuseseră mai înainte potrivnice muncii sale de creație — să-l sprijine de astă dată, împiedicându-o pe soția sa să se apropie de zidul minăstirii. Nici ploaia și nici vântul nu pot opri însă iu-birea în drumul ei spre împlinire! În această situație, ho-tărăște să curme zbciumul sufletesc și păsește conștient de marea jertfă, dar duios (*că vrem să glumim! și să te zidim*) spre înfăptuirea în forme concrete a idealului său de frumusețe. Deznodământul — conținut numai în legenda românească sub forma zborului în jos, spre moarte, al meșterului — e prezentat în imaginea prăbușirii pe locul unde izvorăște o flutură...

MARIN SORESCU

Vești

Ziarele informează cititorii
Cu oarecare ironie
Despre starea mea penibilă.
Ba c-aș fi sub morfină,
Ba că mi-aș petrece
Ultimele zile la țară.
N-am timp să fac precizari,
Să dau dezmințiri
Și n-am nici putere.
„Știrile despre moartea mea
Sunt exagerate”,
Spunea Mark Twain
Ieșit și el dintr-o boală.
Oricum, de ce ar trebui
Să-ți fie rușine când suferi?
Nici fiarele
Nu se atacă între ele
La adăpătoare.

(Argeș, nr. 12(270)/decembrie 2004)

OCTAVIAN GOGA

Lin picură...

Lin picură azi milostivă pace
Și prin trestii o șoaptă în colindă;
Peste întinsa lacului oglindă
Amurgul umbre moi desface.

Pe cer pornesc făclii să se aprindă,
Începe bolta-n aur să se-mbrace...
Stejarul mut deasupra noastră tace
Și-nfrigorată cade câte-o ghindă...

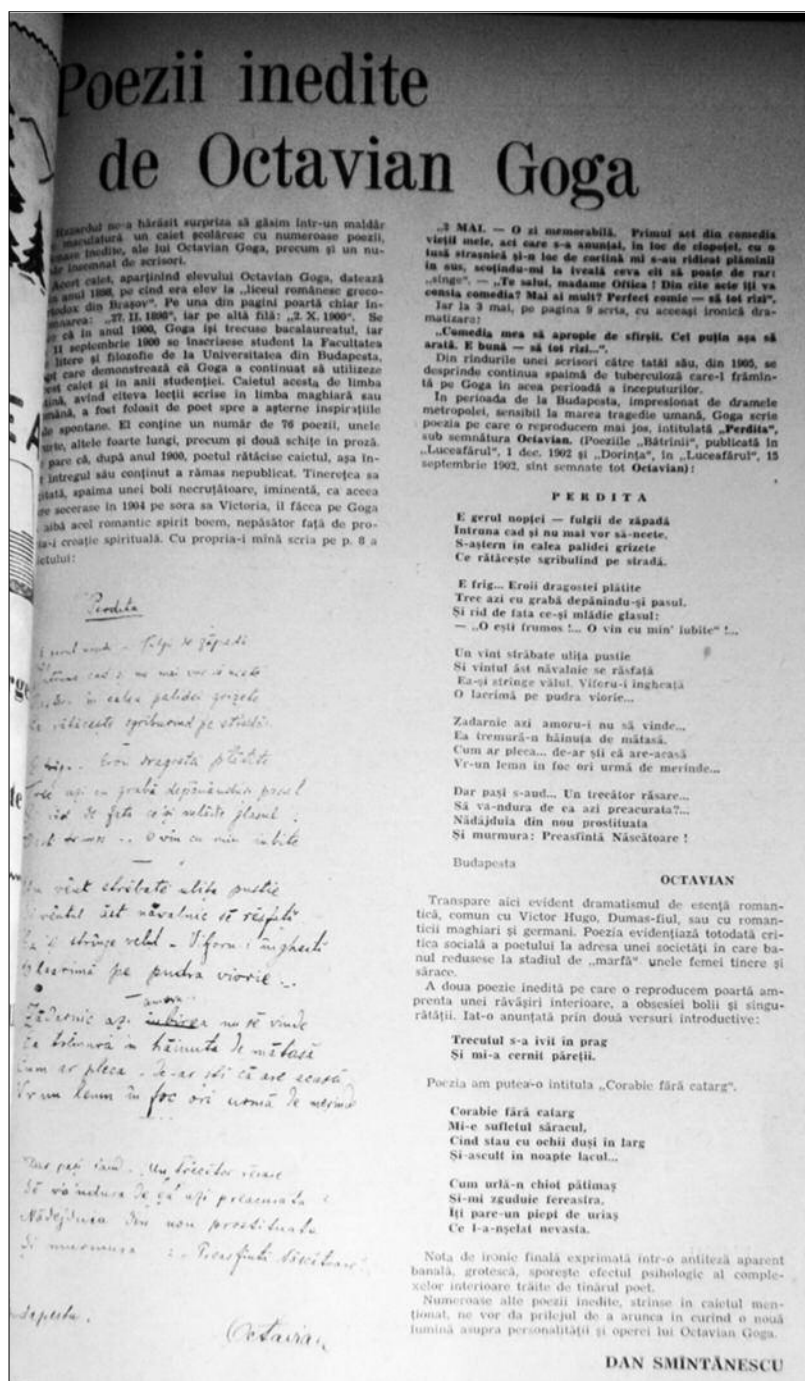
Noi stăm învinși cu ochii duși în stele
Și-n inimă arzându-ne veninul
Părem doi tainici făcători de rele.

Mă înfioară zărilor albastre;
Gândește-te ce clar le-ar fi seninul
De n-am fi noi, cu sufletele noastre...

(poezie inedită
transmisă de Dan Smântânescu, *Argeș*,
nr. 12(19)/decembrie 1967)

memoria revistei | decembrie 2015

Poezii inedite de Octavian Goga

3 MAI. — O zi memorabilă. Primul act din comedia vieții mele, act care s-a anunțat, în loc de slobozi, cu o tușă stranie și-n loc de cortină mi s-au ridicat plămânil în sus, scoțându-mi la iveală ceva cît să poată de rar: „singur”. — „Te salți, madame Otilia! Din cite seie îți va cenzia comedia? Mai ai mult? Perfect romie — să tot rîd!”.

Iar la 3 mai, pe pagina 9 scriu, cu aceeași ironică dramatizare:

„Comedia mea să apropie de sfîrșit. Cel puțin așa să arată. E bună — să tot rîd...”.

Din rîndurile unei scrisori către tatăl său, din 1905, se desprinde continua spaimă de tuberculoză care-l frîntă pe Goga în acea perioadă a începuturilor.

În perioada de la Budapesta, impresionat de dramele metropolei, sensibil la marea tragedie umană, Goga scrie poezia pe care o reproducem mai jos, intitulată „Perdita”, sub semnătura Octavian. (Poeziile „Bătrîni”, publicată în „Luceafărul”, 1 dec. 1902 și „Dorința”, în „Luceafărul”, 13 septembrie 1902, sînt semnate tot Octavian):

PERDITA

E gerul nopții — fulgii de zăpadă
Intruna cad și nu mai vor să-ncete,
S-aștern în calea palidei grizele
Ce rătăcesc sgribulind pe stradă.

E frig... Eroi dragostei plătite
Trec azi cu grabă depăindu-și pasul.
Și rid de fată ce-și mlădie glasul:
— „O ești frumos!... O vin cu min' iubite!”...

Un vînt străbate ulița pustie
Și vîntul ăst năvalnic se răsfată
Ea-și strînge vîlul. Vîntu-i înghețată
O lacrimă pe pudra viorie...

Zadarnic azi amori-i nu să vînde...
Ea tremură-n hănușa de mătăsi.
Cum ar pleca... de-ar ști că are-acasă
Vr-un lemn în foc ori urmă de merinde...

Dar pași s-aud... Un trecător rărare...
Să vă-ndura de ea azi preocupată...
Nădăduia din nou prostituată...
Și murmura: Precăfîntă Născătoare!

Budapesta

OCTAVIAN

Transpare aici evident dramatismul de esență romantică, comun cu Victor Hugo, Dumas-fiul, sau cu romanticii maghiari și germani. Poezia evidențiază totodată critica socială a poetului la adresa unei societăți în care banul redusese la stadiul de „marfă” unele femei tinere și sărace.

A doua poezie inedită pe care o reproducem poartă amprenta unei rătăcirii interioare, a obsesiei bolii și singurătății. Iată-o anunțată prin două versuri introductive:

Trecutul s-a ivit în prag
Și mi-a cernit părții.

Poezia am putea-o intitula „Corabie fără catarg”.

Corabie fără catarg
Mi-e sufletul săracul,
Cînd stau cu ochii duși în larg
Și-a-scutt în noapte lacul...

Cum urlă-n chiot pătimay
Și-mi zguduie ȳerășira,
Îți pare-un piept de uriaș
Ce l-a-nșelat nevasta.

Nota de ironică finală exprimată într-o antiteză aparent banală, grotescă, sporește efectul psihologic al complexelor interioare trăite de tînărul poet.

Numerose alte poezii inedite, strîse în caietul menționat, ne vor da prilejul de a arunca în curînd o nouă lumină asupra personalității și operei lui Octavian Goga.

DAN SMÎNTĂNESCU

*Ecouri***Marian Drăghici -****MEMORIA REVISTEI/AUGUST 2015**

Într-un supliment anume editat, revista Argeș anunță, prin tastatura redactorului-șef Dumitru Augustin Doman, pregătirea jubileului, la anul urmând să serbeze 50 ani de existență, „cu bune și cu faste, cu mai puțin bune”. Lăudabilă prezența de spirit, atenția continuă la mersul istoriei literaturii și culturii locale, din partea dedicatului D.A.D., cel ce veghează cu o dăruire exemplară, am putea spune, vecină risipirii de sine, la strângerea rândurilor celor mai valoroși condeieri argeșeni și nu numai, lună de lună, în paginile revistei. Deci, știe cel mai bine ce spune: “Până la jubileu, ne propunem să marcăm, preț de 12 numere, momente și ... schițe din istoria revistei, texte facsimilate, poze cu parfum de epocă, ecouri. Altfel zis, să ne amintim de cei ce au trudit o jumătate de veac la ieșirea în lume a publicației care a pus orașul Pitești pe harta culturală a țării.” Din cele 12 numere ale suplimentului Memoria revistei, au apărut deja trei, așa încât am avut destul timp berechet să regăsim în paginile sale extrase din arhivă, cu poze în care se recunosc figurile unor scriitori-fondatori, cei care au imprimat Argeșului gloria de care se bucură încă și astăzi: Florin Mugur, Cezar Ivănescu, Gheorghe Tomozei, Miron Cordun, până la echipa actuală cu, între alții, Doman, Nicolae Oprea, Mircea Bârsilă, Dumitru Ungureanu și venerabilul Marin Ioniță, prozator și memorialist de o prospețime și vigoare care mă lasă, de fiecare dată când îl citesc, plăcut surprins. Dar să vedem cum sună un poem al lui Tomozei din Argeș, nr. 8, august 1971: “Când îmi curge pe umeri cămașa de zale/ se coclesc fluturii rochiei tale/ cu lampa, cu albul din aripi o sting,/ degetele înfrigurate se împiedecă / de puful de piersică.// Rămâi. Fără cuvinte. Totu-i spus,/ rămâi cu ochii într-un blând apus,/ pe roți de sunet, pacea să-i cutreieri.../ Tăcerea ta e scriere cu greieri”. Acestui lirism pur, volatil, desigur datat, i se contrapune

nemilos luciditatea unui text ales din regretatul Constantin Stan, pe o temă fierbinte a realității postdecembriste, publicat în august 2006, din care citez: “În măsura în care putem vorbi de funcția formatoare a artei – și eu cred că putem vorbi fără a cădea în înțelegerea îngustă a acestei funcții, o înțelegere mecanicistă: aceeași cauză dând mereu același efect –, atunci mă întreb ce orizonturi pot stârni greșelile de limbă din textele manelelor, improvizațiile erotico-sexuale din șlagărele de pe post, vulgaritățile din diverse ‘războaie’ ale vedetelor puse la cale de o televiziune care propagă prostul-gust apelând, altfel, la teme și subiecte majore, dar pe care le aduce la stadiul de mahalagisme. Este vorba de un orizont extrem de limitat care formează un public imens, atâta vreme cât cercetările dovedesc că aproape 90 la sută dintre români se culturalizează prin și la televizor.” De la poezie la jurnalism, și de aici la dogmatică-spiritualitate, caleidoscopul cultural argeșean e în linii mari conturat: „Cel ce face răul din plăcere nu-i creștin, el este o unealtă. Că și diavolul are trimișii lui pe pământ, are și el o tactică, o strategie. Sfinții Părinți spun că uneori diavolul se îmbracă în alb sau în negru, merge desculț, bate mătăni mari și vorbește despre virtuțile creștinului, ca să atragă și să smintească mai apoi. Sfântul Ioan Scărarul zice că ‘dracii slavei deșarte și ai mândriei, pe cei slabi de minte îi face prooroci’, iar Apostolul Pavel ne arată că satana se preface în chip de înger al luminii, iar slujitorii nedreptății se preface în chip de slujitori a dreptății.” (părintele Iustin Pârnu interviuat de Adrian Alui Gheorghe). Nu se poate spune că, gândită și realizată ca magazin cultural, revista Argeș nu oferă cititorilor săi, număr de număr, “de toate pentru toți”.

(*Viața Românească*, nr. 9/2015)

OVIDIU GENARU Fie aceasta

Cine numără meteoriții stinși
și ce semne dau pământenilor?
Din ce rouă să bem pentru a nu greși?

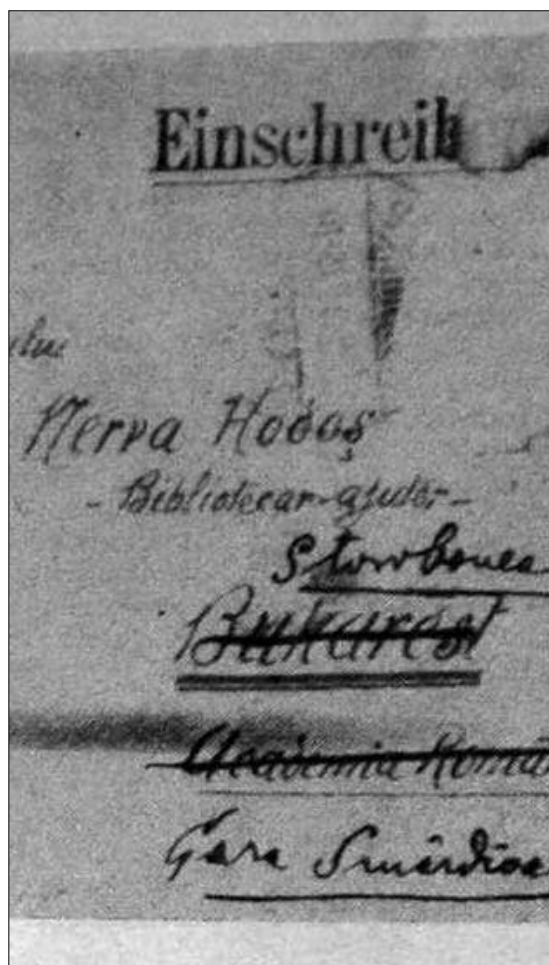
Poeții, se spune, perturbă
cu augusta lor singurătate
chiar ciclul morții.

Și ce să facem, Sihastrule, când din cer
cad lucruri de aur?

O, suflete, intră sub o piele de țap
și pentru a ști, linge,
ca pe bulgări de sare, meteoriții.

Fie aceasta cea mai mare umilință a ta.

(Argeș, nr.12(31)/decembrie 1968)

Amintiri de la „Junimea” din... Pitești

desen de VAL DOBRIN

Nu știu în ce an luase
ființă acest „cenaclu”
al elevilor, nici de unde venise
inițiativa. Știu numai că în
cronica mea „Junimea” din Pi-
tești avea o tradiție și un pres-
tigiu, de care orice „modernist”
al liceului de băieți era min-
dru.

Se țineau ședințe în fiecare
joi după amiază. Laboratorul
de fizico-chimie le găzduia în
amfiteatrul de la parter.

„Tradiția” la care m-am re-
ferit statornicise anumite re-
guli. În primul rând, ședințele
cenaclului să fie prezidate de
un elev, oricare dintre cei
prezenți, neexistând un preșe-
dinte permanent. La ședințe,
era invitat și cite-un profesor,
indiferent de la care catedră.
Locul său era în bancă, alături
de membrii participanți.

Un program prestabilit al
ședinței cenaclului nu exista.
Manuscrisele erau scoase din
buzunar de către autor, în
momentul când se urca pe es-
trada amfiteatrului și lua loc
la masa enormă, pe care, în
celelalte zile, se înșirau retor-
tele, aparatele și borcanele cu
saruri ale profesorilor Ghimpa
și Cavriliu.

Niciodată un autor n-a ur-
cat la tribună fără să trans-
pire. Niciodată n-am văzut
file de manuscris care să nu
tremure în mâinile celui ce
le citea. Ședințele „Junimii”
erau „rampa de lansare” pen-
tru tinerii „literați”. Aici se
crea celebritatea!... Aici erai
„sfrtecat” de criticile nemilo-
șilor colegi sau ridicat în
ochii lor la rangul de „poet”
ori „prozator”.

Răsfoiesc anuarele liceu-
lui de băieți din Pitești pe
perioada 1926—1930. Ce omi-
siune nedreaptă!

Dar dacă lipsește din anu-
arele tipărite ale liceului,
„Junimea” de la Pitești exis-
tă în sufletele noastre, ale
celor ce ne aprindeam în focul
discuțiilor literare de atunci.
Jocul nostru era „de-a oame-
nii mari”, postumea depășea
marginile micii noastre exis-
tențe. De altfel, „Junimea” de
la Pitești era animatoarea tu-
toror manifestărilor culturale
ale orașului. Serbarile de to-
telul aveau loc la „Teatrul
Comunal” (denumirea unei
sali, nu a vreunei instituții

teatrale!), erau susținute de
membrii „Junimii”, în afara
de... coruri și dansuri.

Datorită lor se organizau
șezători literare, la care erau
invitați scriitorii cu renume.
Aici i-am văzut și auzit in-
tâia oară în viața mea pe Al.
Cazaban, Ion Minulescu, Li-
viu Rebreanu, Mihail Sor-
bul ș.a.

Îmi amintesc o scenă petre-
cută prin anii 1927—1928:
Ion Minulescu începuse a re-
cita una din „romanțele pen-
tru mai târziu”. Deodată, su-
părat de gălăgia „galeriei”,
se oprește din recitat și a-
postrofează întreaga sală:
„Dacă nu faceți liniște, plec cu
primul tren. Nu vreau să ră-
min corijent la limba română
pentru a doua oară în acest
oraș!”... Poetul, care fusese
într-adevăr elev al liceului
piteștean, rămăsese corijent
aci, fapt pe care-l răzbuna
prin aceste cuvinte. Pe de altă
parte făcea, astfel, și puțină
reclamă romanului său „Cori-
jent la limba română”.

Printre „capetele de afiș”
ale scriitorilor consacrați, se
strecurau și numele noastre,
ale „junimiștilor”.

Mă uitam la scriitorii oas-
peși ca la niște zei. După șe-
zătoare, fugeam la colegul
Ilie Ștefănescu, care sta „în
gazdă” la avocatul Ioanice-
scu, pe strada Șerban Vodă
(Strada Mare) colț cu strada
Babic. Aci știam că-i găseam
pe toți, în jurul mesei așezate
la umbră în curtea plină de
iarbă și flori. Ioanicescu era
„cartierul lor general”, în
primul rând fiindcă era cum-
nat cu Liviu Rebreanu și
Mihai Sorbul, apoi pentru că
avea casă largă și vin bun —
pentru ceilalți scriitori, cu
care nu se înrudea. La masa
aceea de sub umbrar, Re-
breanu a scris cîteva pagini
din „Răscoala”, ale cărei
focuri au ars prin partea
de sud a Argeșului.

Nu-mi pot uita pindele vi-
novate, din odată lui Ilie Ște-
fănescu, cînd mi se oprea
respirația, privind pe autorul
lui „Ion”, aplecat pe filele
albe, singur în grădina, scri-
ind fără odihnă...

MARIN RADU VOINEA

NICHITA STĂNESCU

Cine-l cunoaște pe Fănuș Neagu nu poate rămâne indiferent față de personalitatea scânteitoare a scriitorului, de o fermecătoare agresivitate, vorbitor neîntrerupt în colori și dodii, în metafore și sictiruri, în glume și mohoreli, în urzici și în crini. Și asta deodată, suprapunându-și aproape cuvintele și înconjurându-ți inima torențial cu o vrajă a Dunării în amurg cu lamele peștilor în sticlire.

Dialogul lui este mai mult un monolog repezit și discontinuu, în care replica interlocutorului abia dacă-și mai poate plasa o silabă stâlcită sub valtrapurile epicii imagine, prezentă a avea în fiecare vorbire a prozatorului.

Cred că până acum, în oralitatea lui gigantică, dacă și-ar fi imprimat pe bandă magnetică miile de povești evaporate în aer, Fănuș ar fi fost autorul unei biblioteci ale cărei cataloage numai ar fi umplut până la olane un prepeleac de vânătoare...”

(Argeș, nr. 12(67)/decembrie 1971

La reapariția „Biletelor de papagal“

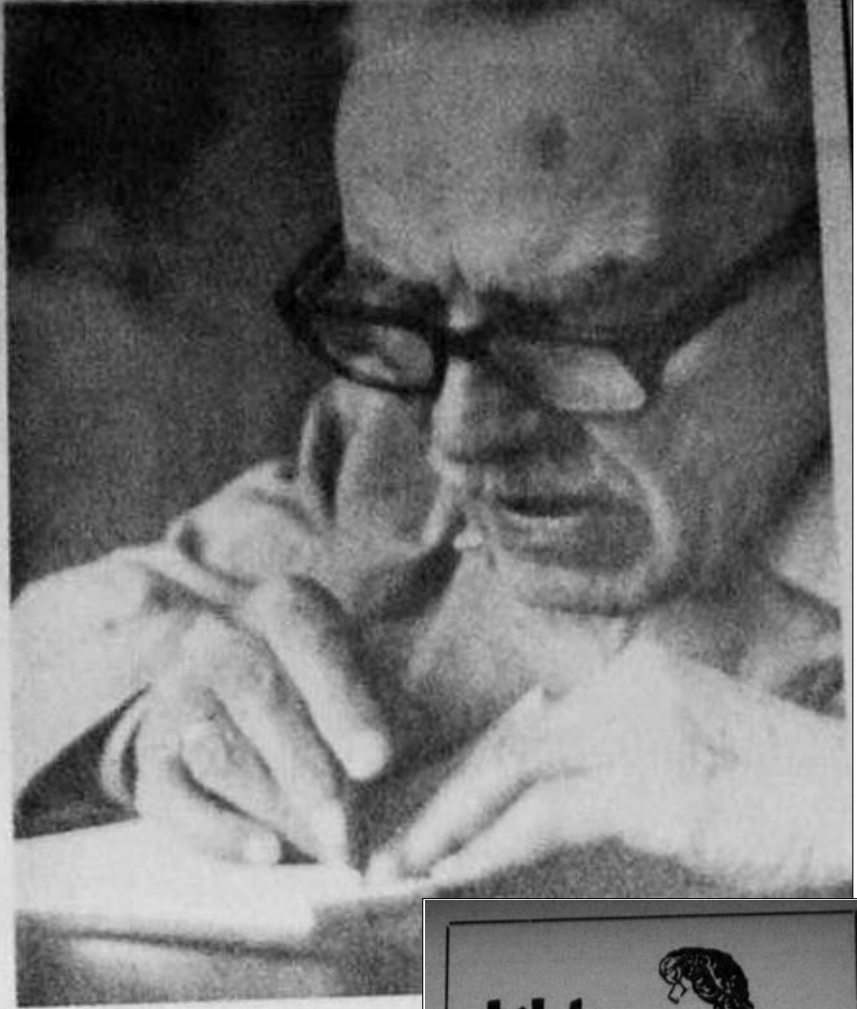
Bilete de papagal scoase de Tudor Arghezi, între 1929-1930, 1937-1938, 1942-1943 și 1944-1948, conțin, pe lângă articolele cu caracter politic și social, o serie de note și îndrumări cu privire la arta literară, care n-au fost valorificate în suficientă măsură de către exegeții operei argheziene. Dacă pentru a ne apropia mai bine de sensul acestor îndrumări este necesar să ne uităm în prealabil asupra poziției speciale pe care **Biletetele de papagal** o aveau în contextul publicațiilor românești din acea perioadă.

Spre deosebire de majoritatea gazetelor și revistelor vremii, **Biletetele** nu erau expresia unui grup politic, financiar sau literar. Directorul publicației începe să sublinieze cu orice pricepere această detașare: „E adevărat — scrie Tudor Arghezi în numărul 184 — că ziarul meu mi l-am inventat și făcând sloguri, fără partid, fără amici politici, fără sprijinul cultural și estetic, nici al guvernelor, nici al domnului Aristide Blank...” Precizarea exprimă detașarea de clanurile politice ale vremii sale, cărora era îndreptățit să le reproșeze absența onestității și a unor aspirații comune cu ale poporului român.

În ce privește creșterea literară, directorul „**Biletelor de papagal**” avea să fixeze dintru început drept criterii de selecționare a lucrărilor ce urmau să apară, talentul scriitorului, originalitatea Tudor Arghezi nu cerea colaboratorilor tineri să scrie despre anumite teme, sau să scrie într-un anumit fel, după rețetă. Principiul care stătea la baza selecționării materialelor era acela al diferențierii artistice.

Obiectivitatea și combativitatea gazetelor, dar mai ales personalitatea directorului, care selecta el însuși lucrările literare destinate apariției, au atras încă de la primele numere foarte mulți tineri în jurul **Biletelor**. Eugen Ionescu, Mihai Beniuc, Eugen Iebeleanu, Cicerone Teodorescu, N. Crevedia, Maria Banuș, Gherghinescu Vania sînt doar cîteva din scriitorii care își datorează primele îndrumări de zbor poeziei **Biletelor de papagal**.

Din acest contact cu viitorii colaboratori rezultă o serie de note redac-

T. ARGHEZI — la apariția...

și cînd vei fi ajuns în minile-ți active o tîpăală, singura unealtă potrivită pe minile d-tale.

Lucrul tău nu poate să iasă proză, dacă ai încercat cu totul pe ei și te-ai stabilit în el. Lumea începe de oriunde, pretutindeni logic și egală și în toate moleculele ei autentice și plină. În sinceritatea neșovăitoare față de sine, stă tot secretul și esența operei de artă. Acum, dacă oțărîtoarele care le scoți din întuneric și le rînduiești pe raftul luminii, vor plăcea sau nu, e altă socoteală, în general succesul e un fapt mai ușor decît împlinirea și artistul care se caută și se realizează nu se mai poate gîndi la efect...”

Caracteristică pentru poziția argheziană ni se pare afirmația că „lumea începe de oriunde, pretutindeni logic și egală și în toate moleculele ei autentice și plină”. Aceasta înseamnă că scriitorul nu trebuie să aibă preț deosebit de subiecții mari, „Lumea” e sinteză de particule, de molecule care au în ele autenticitatea și esența întregului. Dacă ai reușit să surprinzi ceva din esența moleculei, te-ai apropiat și de întreg. Mult mai explicit este prezentat acest punct de vedere în articolul „Ars poetica” din seria

bilete de papagal

Păinea minții noastre

Cuvîntul și vorba încep să aibă un înțeles precis din primele slove tipărite.

Se presupune, nu mai știu pe ce dovezi, că primele litere scrise aparțin fenicianilor. Dar există un scris înainte de manuscris, în arhitectură și sculptură. Artista, dacă se poate spune, SCRIAU cu dalta în marmură și piatră. Vechile monumente de împănări și damblări poartă inscripții care orientează studiul și realitatea istorică. Avem din timpurile morții noastre trecut slove și imagini moștenite de la romani. De multe ori un singur semn mărturiseste că oamenii au gîndit și au aplicat.

Scrizul începe literatură, povestire și amintire de abia, oș putea crede, în timpurile medievale. De atunci toată lumea scrie, în sensul necesităților imediate, și astăzi se poate distinge ceea ce numește un stil.

Să ne punem o întrebare gravă: ce este stilul? Buffon l-a dat o definiție peste care nu se poate trece: le style c'est l'homme! Cu alte cuvinte în scrisul mai mult sau mai puțin literar e un fel de o scris al ființei om în parte.

Acestea întimplări sau idei, fie scrise cu mina, fie publicate, se prezintă de fiecare dată ca un eveniment într-un fel deosebit. Dovadă cronicilor. Se poate scrie și lung și scurt, volumul și valoarea unui manuscris nefind condiționată de lungimea lui. Dimpotrivă.

O predică în scris, altă le scîrțurări, citi și la mai puțin cărțurări, exprimate continuu, consistă în două verbe: ESTE și AM. Stilul ar începe prin felul de a se folosi de aceste verbe, uneori chiar prin evitarea sau înlocuirea lor.

Desigur că AM este egal și cu nimic, și omul își închină ce a bogat în plină sarcină. Iuz a e de obicei a celor care SCRIU. SINT e în rapoși simplificați alți vorbind de timp înșur, cit și de alte lucruri, dar care nu are nimic comun cu cariculorizarea recentă a lui SINT.

Cu bunul lui simț obișnuit, poporul are și forma SINTARA care lipsește din limbajul cultivat. Am auzit la oteni și forma colectivă la persoana înțiu plurală SINTARAM, cu totul angramatică. Dar poporul are dreptul să-și alegă singur formele lui de exprimare, fie ele chiar freccatoare, neșpurzind însă deloc fondul limbii.

Primul cărțur care a preferat pe SINT scriu și a circumflex, a fost Nicolae Iorga. Ce frumusețe ciudată a putut găsi el în forma lui nu știu de unde; n-am înțeles nici o dată! Fapt este că lorga fiind un mare savant cu o autoritate indiscutabilă și robu, alți în Universitate cit și în Academie, felul lui de a înștrîna sunetul curat cu un altul străin, a fost refulat ceva mai recent de oameni mai puțin valoroși decît el.

Dar mai e vorba, evident, de discutat cu acest prilej și despre alte forme ridicole introduse în limbă cu PIINE (Păine) MINA (pentru mîine) CIINE (în loc de căine) MIINE (pentru mîine). Forme care trebuie neapărat să se urgențe excludă din scris și redolă scrierii românești claritatea și oțărătura.

Stilul e și căutarea de-a lungul și de-a latul limbii a sunetului cel mai curat și mai apropiat de origini, deci debarosat de zgura adăosurilor, contrarii genului românesc. Stilul mai e și o continuă primărie a vorbirii în scris și a celor care nu scriu în sens literar, prin încurcarea și învecinarea sensurilor.

Fiecare ias ESTE ca ființă și ARE ca valoare, avuția lui mai

Premiile revistei *Argeș* pe 2012

HORIA BĂDESCU -

Premiul Opera Omnia

MIHAI BARBU -

Premiul pentru reportaj literar

NICOLAE COANDE -

Premiul pentru eseu

CRISTIAN MELEȘTEU -

Premiul pentru proză

Supliment îngrijit de Dumitru Augustin Doman și Simona Fusaru și ilustrat cu fotografii din arhiva revistei și din colecțiile Jean Dumitrașcu, Vasile Ghișescu, Dan Rotaru, Nicolae Oprea.